

RECULL D'OBRES GUANYADORES DELS JOCS FLORALS ESCOLARS DE SANT ANDREU 2021

Categoria A1 - Alumnat del cicle inicial d'educació primària prosa

Obra guanyadora: **El monstre petit**

Pseudònim: **flautes**

Autoria: **grups de 2n i 3r curs de l'Institut Escola El Til·ler**

Vet aquí una vegada el protagonista de la nostra història, un monstre. Un monstre simpàtic, amable i juganer tot i que una mica entremaliat. Vivia envoltat de bons amics i tenia un munt de coses per sentir-se afortunat, però hi havia una cosa que no el deixava ser feliç: era un monstre petit, molt i molt petit. De fet gairebé no se'l veia quan caminava pel carrer o quan havia d'anar a comprar al supermercat. A l'escola, altres monstres es burlaven i reien d'ell pel fet de ser tan i tan petit. El nostre monstre cada cop se sentia més insegur, més trist i amb menys ganes de jugar i divertir-se.

Els seus amics van cansar-se de veure'l així i van decidir posar fi a aquella situació. Van reunir-se amb el petit monstre i van proposar solucions al problema. Volien aconseguir que el monstre es fes més gran, i deixés d'estar trist.

- Hauràs de fer vuit àpats al dia i així engreixaràs ràpidament. - Proposava el monstre vermell.

- Podries fer exercici els set dies de la setmana, dues vegades cada dia.

D'aquesta manera segur que et faràs gran. - Va dir el monstre amb els pèls arrissats.

- He preparat aquesta potinga que m'han recomanat uns col·legues que farà triplicar el teu pes en menys d'una hora! - Va dir emocionat un altre monstre de la colla.

El petit monstre va passar-se les següents setmanes provant i provant incansablement totes les opcions possibles, intentant que el miracle es fes realitat.

Cada cop s'angoixava més i més en comprovar que res no li servia i que continuava sent petit, minúscul, menut i esquifit.

Va perdre totes les esperances en veure que els seus esforços no servien per a res.

Un dia, quan estava amb els seus amics, els va agrair tot el que havien fet per ell, però els va demanar que pareessin de buscar solucions, ja que potser era moment d'acceptar que sempre es quedaria així, com era. Va ser aleshores quan el monstre més savi es

va apropar a ell i li va dir:

- Potser podem pensar què ser petit té les seves coses bones i que les hauries d'aprofitar i acceptar ser feliç amb elles.

- No ho sé... Jo... La veritat que no sóc capaç de veure aquestes coses que em dius... - Va respondre ensopit el petit monstre.

- Doncs bé, tu ets el monstre més veloç i àgil de tots nosaltres.

- Si... - Va dir el petit monstre sense gaire entusiasme.

De cop i volta la resta d'amics van començar a intervenir sense pausa, pletòrics, emocionats, mentre el petit monstre els escoltava amb incredulitat.

- Sembles més jove del que realment ets.

- Tots et veuen amb tendresa.

- Pots passar desapercebut quan ho necessites.

- Pots amagar-te millor!

- Arribes a llocs on la resta no podem arribar.

- Tens més espai per dormir, ja que el teu llit resulta molt més gran.

- Sempre és genial abraçar-te!

El petit monstre no s'ho podia creure, però la llista de coses bones no acabaven, i els seus amics no podien parar de sumar coses a la llista.

Va ser en aquell moment quan es va adonar que mai s'havia aturat a pensar en tot el que acabava de descobrir. I va començar a entendre que potser la felicitat no depèn de la grandària o la mida, si és petit, diminut, mitjà o enorme, sinó que el secret està a saber que sempre hi ha alguna cosa bona en allò que no ens agrada.

Categoria A2 - Alumnat de cicle inicial d'educació primària poesia

Obra guanyadora: **Les dones el mateix que els homes**

Pseudònim: **Fedacsegon**

Autoria: **grup de 2n de l'Escola FEDAC Sant Andreu**

El nen es va enfadar
perquè amb la nina no podia jugar.

Si una dona vol jugar a futbol,
que no la molesti ni el Sol.

Si els nens i les nenes volen jugar,
que juguin sense parar.

Nens i nenes juguen junts
s'ho passen bé i riuen un munt.

Colors per nens i per nenes ni un,
podem fer servir tots i un.

Nens i nenes poden fer les mateixes feines,
si els donem les mateixes eines.

Nens i nenes som iguals per tot
el què cal és treballar molt.

És injust que els homes cobrin més,
les dones es mereixen el mateix.

Que hi hagi desigualtat és injust,
volem un món més just!

Categoria B1 - Alumnat del cicle mitjà d'educació primària prosa

Obra guanyadora: **“Un laboratori a l'altra dimensió”**

Pseudònim: **fagots**

Autoria: **grup de 2n i 3r curs de l'Institut Escola El Til·ler**

La Jimena era una nena feliç, vivia en una granja amb la seva família i tenia una conilleta per mascota a la que anomenava Lulú.

Un dia les dues estaven jugant pel jardí a fet i amagar. La Jimena demanava a la Lulú que la perseguís i la conilleta volia fer-li pessigolles. Corrien. De sobte, la nena es va adonar que la seva mascota havia desaparegut. Es va espantar molt. Va començar a cridar-la i a buscar-la pertot arreu però no apareixia.

La Jimena es va adonar que necessitaria ajuda. Va buscar informació a internet i va trobar el telèfon dels agents secrets. Es va posar en contacte amb ells per telèfon i es van trobar de manera urgent al jardí on havia passat tot.

Els agents secrets li van dir que podia estar tranquil·la, ells estaven allà per ajudar-la, només necessitaven que els expliqués tot detalladament. La nena els va explicar el que havia passat i els agents secrets es van posar a buscar pistes per tot el jardí. De sobte, una porta màgica s'hi va obrir i els va absorbir. Els tres agents van cridar, es van agafar fort de les mans però no van poder fer res, van notar que queien des de molt amunt.

Els tres agents secrets es van aixecar del terra i van mirar tot el que els envoltava. No sabien on eren fins que es van adonar que es trobaven en un laboratori secret, la porta màgica els havia llençat a una altra dimensió.

Aquell laboratori estava ple d'animals que parlaven entre ells, excepte una conilleta trista que s'amagava en un racó. Era el cas més estrany que havien investigat mai.

Un lleopard els va preguntar qui eren i què feien allà. Tenia por que el volguessin punxar. El cavall els va dir que ara que havien aconseguit sortir de les gàbies no els podrien tornar a tancar.

Els agents els van explicar que no els volien fer mal i que només buscaven a la conilleta Lulú. Un ànec els va dir que la conilleta havia arribat al matí però que no volia parlar amb ningú.

Els agents secrets no acabaven d'entendre què passava allà. El lleopard els va dir que el Doctor Malèfic els havia capturat per fer mutacions amb ells i elles, tantes mutacions que havia aconseguit que poguessin parlar. El cavall va afegir que estaven cansats i avorrits de viure allà i l'ànec que el Doctor Malèfic arribaria a les quatre en punt. En aquell moment la Lulú va cridar, ja eren les tres i tenia molta por!

Els agents es van reunir per parlar de com resoldre tot allò, no trobaven cap sortida i van decidir trucar a les superheroïnes de la ciutat. De seguida van aparèixer! Les superheroïnes portaven mesos buscant l'amagatall del Doctor Malèfic i tots aquells animals. Era urgent, havien de sortir d'allà!

Van fer tots i totes una rotllana, agafant-se de les mans ben fort per tal que l'energia de les superheroïnes arribés a tothom. Es va obrir de nou la porta a la dimensió terrenal, van tancar els ulls perquè la llum era molt forta i van sentir que queien des de molt amunt.

Quan van obrir els ulls després del cop, tothom s'aixecà del terra. Estaven al jardí i allà els esperava la Jimena, que els va preguntar què havia passat i si estaven bé.

La Lulú va córrer i va abraçar la seva nena amb molt amor. Per fi era a casa!

Les superheroïnes i els agents secrets estaven molt contents d'haver resolt el cas i tots els animals els van donar les gràcies. Es van abraçar i van celebrar que ja eren lliures.

Categoria B2 - Alumnat del cicle mitjà d'educació primària poesia

Obra guanyadora: "**El món dels somnis**"

Pseudònim: **Fedacsquart**

Autoria: **grup de 4t de FEDAC Sant Andreu**

Entre aquestes fosques nits
he tingut molts somnis,
però el que més m'ha agradat,
és l'últim que he somiat.

Al despertar,
vaig notar que tot va canviar.
Estava en un altre món
i em va agradar molt.

En el món dels somnis,
està tot ple de colors.
Pots somiar en zombies,
o gats voladors.

En el món dels somnis,
mai sabem el que podria passar.
Que et persegueix un home abella
o veure una balena menjant paella.

He somiat moltes coses:
de por, tristesa o alegria.
He somiat que queia a un pou
i també que sobrevivia.

Sense guerra, ni pobresa;
sense mals, ni tristesa.
Un món sense odi, ni egoisme;
sense malalties, ni terrorisme.

En el món dels somnis
és l'únic lloc sense fronteres,
on tot pot ser realitat
tot i que no ho esperes.

Categoria C1 - Alumnat del cicle superior d'educació primària prosa

Obra guanyadora: **"L'inventor futurista"**

Pseudònim: **els Científics**

Autoria: **Namanpreet Singh, Shaheer Muhammad, Ghizlan El Hafian de l'Institut Escola Rec Comtal.**

Hi havia una vegada un home que es deia Mr. Namanpreet Singh, al principi era un inventor poc conegut fins que va crear tres màquines. Una d'aquelles màquines servia per poder veure els morts, l'altra per a crear animals fantàstics com dracs, aliens, centaures... i l'última, però no menys important, era una màquina per poder viatjar en el temps. Mr.Naman tenia una germana petita que es deia Laila que volia ser una inventora com el seu germà.

Una tarda de juny de l'any 2063 a California, Estats Units, Mr.Naman va decidir, anar al passat a buscar un dinosaure per fer-li proves. Era un T-REX. Una vegada li van fer les proves i era hora de tornar-lo al seu hàbitat real, aleshores ja va ser massa tard perquè li havia agafat molta estima. Va decidir no tornar-lo al seu temps i se'l va quedar com a mascota. Li va posar el nom de Draco. Van viure junts durant molts anys i s'ho van passar d'allò més bé.

Desgraciadament, amb el temps el T-REX es va morir però per sort, Mr.Naman el podia veure amb el seu invent de veure morts. Al cap d'un temps, la Laila va crear una màquina de la immortalitat amb la que podia reviure a persones, animals i qualsevol ésser viu que hagués mort. Així va poder tornar a la vida a en Draco.

Mr.Naman i la seva germana van crear moltes altres màquines al llarg del temps: una que donava poders, una altra que feia grans o petites a les persones, als animals, o les coses, diferents tipus de robots que cuinaven, ajudaven i netejaven, unes càpsules que al tirar-les a terra creaven objectes com ara una casa, una moto, un cotxe.

Després de molts anys dedicat a la ciència i d'ajudar a la seva germana amb els seus invents, Mr.Naman va decidir retirar-se de la seva carrera d'enginyer. Llavors, va rebre el premi al millor inventor del món.

Un dia Mr.Naman va desaparèixer i no va deixar cap rastre. La seva germana va buscar-lo i buscar-lo sense èxit. Mesos després, va decidir fer servir la màquina de veure els morts per si fos que el seu germà hagués mort. Se la va posar i va poder veure al seu germà. Llavors, va fer servir la màquina per reviure éssers vius i el va tornar a la vida. Els dos germans van decidir fer-se immortals i no deixar d'ajudar al món amb les seves invencions. Van viure feliços per sempre però això sí amb la companyia del seu estimat Draco.

Categoria C2 - Alumnat del cicle superior d'educació primària poesia

Obra guanyadora: **"El lleó"**

Pseudònim: **trombons**

Autoria: **grups de 5è i 6è de l'Institut Escola El Til·ler**

Soc gran gat, mai m'he afaitat,
boca gran dents afilats.
La sabana, el meu país
i la marco amb el meu pis.

Jo mai no vaig a caçar,
diners no tinc per comprar.
Aleshores com penseu,
que em guanyo el meu menjar?

Tothom diu que soc el rei,
però us tinc a tots enganyats.
Ho tinc tot sense fer res,
mira que soc espavilat!

Categoria D1 - Alumnat d'educació especial d'educació primària prosa

Per no complir el bases, el jurat decreta aquesta categoria deserta.

Categoria D2 - Alumnat d'educació especial d'educació primària poesia

Per no complir el bases, el jurat decreta premi desert

Categoria E1 - Alumnat d'educació especial d'educació secundària obligatòria prosa

Obra guanyadora: "**Hola Vicente**"

Pseudònim: **Els veïns de dalt**

Autoria: **Miquel Garcia Folch, Wassim Ochen, Sergio Rubio Camacho, Eric Sánchez, Iker Zarco de l'Escola Gavina**

Som el Manolo, el Max, l'Arnó i el Jhon, els quatre joves de dalt que a vegades et molestem amb la nostra música.

Ens hem adonat que últimament estàs una mica trist i hem pensat que et volem parlar de les nostres mascotes, ja que a nosaltres ens donen felicitat i potser a tu també.

Per això, ara cadascú de nosaltres t'explicarem algú moment feliç que tenim guardats al nostre cor, te'ls regalem per tal que t'ajudin a remuntar quan et sentis sol.

Max

La meva gossa es diu Max. Quan jo tenia 14 anys, recordo que tota la família ens feia molta il·lusió tenir una mascota! Llavors un dia que estàvem al poble vam veure un anunci penjat a Internet que es regalava un cadell de gosset i vam decidir que havia de ser nostra! Va ser un dia molt feliç per a tots! Fins i tot el meu germanastre va adoptar un altre cadellet de la mateixa camada!

Ara ja fa tres anys que està amb nosaltres.

La meva gossa es queda quieta mirant el reflex de la tele. Està una miqueta tocada del bolet, sempre m'està mossegant i no em deixa mirar sèries... Fa molt que intento acabar de veure "La casa de papel" i no hi ha manera!

Crec que a ella també li agradaria atracar un banc. De vegades me la imagino parlant amb el Berlin planificant un atracament a la fàbrica de Rollal Canin. La meva altra gossa, quan la meva germana era petita, la vigilava quan estava al sofà i si veia que anava a caure l'endregava de nou i es posava al seu costat a dormir!

José Antonio

El meu gat es diu José Antonio dels Jardins verdosos, és taronja té ulls marrons, quatre potes i una cua. No fa res en tot el dia només menja i dorm.

Va a arribar a casa l'estiu de l'any 2016, el va portar la meva mare. Un dia José Antonio es va llençar per la finestra perquè volia practicar Paracaigudisme.

Josefina

La meva gata és diu Josefina està molt desnodrida és molt vaga, es passa tot el dia dormint i molestant i de vegades es baralla amb la meva gossa per treure-li el llit, el sofà o el menjar.

És de color gris “atigrao” amb ratlles marrons i negres, té els ulls de color blau, com jo l'estimo molt perquè m'escalfa el llit.

Ocho

El meu gat Ocho és “atrigat” de color gris amb taques negres i la panxa de color blanc, quan era petit tenia els ulls blaus i ara els té verds i negres. És un gat rebel i un assassí de paneroles, un “regalador” de rates i un trepitja caps de mares, però és molt graciós. És graciós perquè es dona cops amb el sofà i el bagul i t'anima l'estona.

És especial! De vegades quan dorm amb mi, a l'hora d'aixecar-se es posa a mirar per la finestra i observa els coloms... penso que en voldria enxampar algun per esmorzar.

Una vegada em va sorprendre perquè va fer de decorador i encara no sé com es va muntar un llit ell solet.

El tinc des de que era un “gremlin” petitó, és l'únic supervivent de la seva família, perquè la seva mare va morir com els seus germans i el seu pare no se sap. Ara és família nostra.

Confiam que aquestes anècdotes t'ajuden a superar els teus moments tristos i recorda que estem a prop per si necessites parlar amb algú.

T'enviem una salutació cordial,
Els teus estimats veïns de dalt.

Barcelona, 23 d'abril 2021

P.D: Ens caus molt bé, encara que igualment et continuarem molestant amb la música... (és broma)

Categoria E2 - Alumnat d'educació especial d'educació secundària obligatòria poesia

Obra guanyadora: "Rodolins de pandèmia"

Pseudònim: **pandèmics**

Autoria: **2n cicle secundària A del CEE Escola Gavina**

El coronavirus em convida a entrar,
però jo no el deixo passar.

No es pot obrir el centre comercial,
perquè hi ha una pandèmia mundial.

L'hospital està saturat
i la festa s'ha acabat.

No farem celebracions,
perquè tenim restriccions.

El confinament ha començat
i tothom a casa s'ha quedat.

Si respectem la distància de seguretat,
ningú estarà contagiats.

Quan comença el toc de queda,
al carrer ningú es queda.

Amb la mascareta posada no podem somriure,
però si ens la traiem, no podrem viure.

L'ordinador és molt addictiu,
quan tot acabi, deixa'l i viu!

Els sanitaris són molt necessaris,
gràcies per cuidar els nostres avis!

Els restaurants deseparats
i amb uns sous molt rebaixats.

La PCR t'has de fer,
per saber si estàs bé.

Si tots ens posem les vacunes,
segur que estarem immunes.

No podem perdre l'esperança,
hem de tenir confiança.

Els Jocs Florals volem celebrar,
però la mascareta ens hem de posar.

Categoria F1 - Alumnat de 1r i 2n d'educació secundària obligatòria prosa

Obra guanyadora: “Quan cau el sol”

Pseudònim: **Apol·lo**

Autoria: **Biel Rovira Aguilà de l'Institut Dr. Puigvert**

El sol s'amaga rere el turó deixant taques roges i taronges al cel. L'Àlex i jo nedem fins a la riba del riu i ens estirem a l'herba mirant al cel. El vent bufa les fulles dels arbres amb un so tranquil. Voregem un sender envoltat d'alzines i matolls fins arribar a la clariana que descendeix fins a la petita vila. L'Àlex i jo som dos nois orfes de 15 anys, mai hem conegut els nostres pares, ens van abandonar quan érem petits i mai n'hem sabut res, nosaltres tampoc ens hem capficat mai en cercar-los. Ens ha criat la gent del poble, l'Agustí, la Maria... Hem anat a escola i mai ens ha faltat de res, sempre hem viscut en un estat de llibertat permanent i hem sigut feliços, som feliços.

L'Àlex baixa pel sender davant meu, en silenci. L'herba seca ens fa pessigolles als peus i els grills sembla que han començat a cantar la seva peça preferida. El cel s'ha tenyit d'un blau fosc i la gent del poble arreplega cadires i marxa cap a dins. Últimament la gent del poble està nerviosa, tothom xiuxiueja als carrers, tothom es mira amb desconfiança i por. Ha passat de ser un poble animat a un mar de silencis. Hi ha rebombori a fora del poble, les grans ciutats estan enfrontades, però no n'hem fet gaire cas, a aquest poble aïllat del món les notícies de fora sempre es desfan. De sobte, se sent un espetec en alguna part i unes guspines encenen la nit estrellada. I és aquí on tot perd el rumb. De sobte el poble s'ha omplert de gent, pels carrers corren vilatans amunt i avall amb la por escrita a la cara. Se senten crits i trets. Què està passant? És per això que la gent estava tan neguitosa aquests dies? L'Àlex em crida que fotem al camp, però els seus crits s'ofeguen amb l'enrenou del poble i jo encara estic processant el que està passant. Una parella de persones grans ens passa pel costat.

—Nois, nois —és l'Agustí, respira amb dificultat com nosaltres. Els seus cabells blancs estan despentinats, i les arrugues de la cara i els ulls esventats delaten la seva por—. Marxeu, fugiu, ràpid —agafa aire—. Els soldats han arribat, ens trobaran a tots si ens quedem per aquí, fugiu vosaltres que podeu, fugiu i no torneu—. La seva veu ens ho està preguntant.

—Però la gent... —començo, però ell m'interromp.

—Marxeu, collons!

I no ens ho pensem dos cops, ara no podem pensar amb claredat, tot és incert. Deixem enrere l'Agustí i ens posem a córrer, travessem el riu i deixem enrere la gent. Ens endinsem en l'espessor del bosc i correm desesperats. Correm i ensopeguem, però seguim, la necessitat de sobreviure és l'única força que ens queda. La llum de la lluna ens fa de llanterna, però estem sols, no hi ha ningú, no sabem on som. No sé quantes hores fa que correm, potser una, potser dues, el que sí que sé és que és suficient com per caure abatuts, ens fan mal els peus i estem plens de talls. Ens estirem a sobre un feix de fulles seques que ens fan de coixí, tenim fred. Cap dels dos diu res, ens adormim.

L'endemà no sabem on som. Les imatges ens arriben borroses i confuses, però a mesura que el sol ens va acariciant, tot es torna més nítid, els soldats, el foc,

el bosc, la lluna... Ara el bosc fosc i ombrívol d'ahir al vespre ha canviat completament. El sol s'esmuny entre les fulles dels arbres i tot el paisatge s'il·lumina. Estem envoltats d'alzines i pedres amb molsa, només se sent el cant dels ocells. Sabem que hem de seguir allunyant-nos del poble i arribar a la frontera, creiem tenir una vaga idea d'on pot ser. Així doncs, ens posem a caminar amb pas ferm, no ens creuem a ningú, i això ens tranquil·litza i ens inquieta alhora. Em poso a pensar, m'angoixa la incertesa, sobreviurem? Quants dies? Ens mataran? No paro de pensar-hi i m'ofego. L'Àlex m'anima i em distreu, sempre fa el mateix, ajuda a tothom. Diu que de gran vol ser metge i salvar vides. Sé que ho farà bé, té bon cor.

El sol comença a caure quan arribem a un descampat ple d'herba, fa hores que caminem, però encara ens queden forces per riure d'anècdotes banals. És contradictori a la situació riure, però també és sinònim d'esperança. Ens falta poc per arribar a la frontera em diu l'Àlex, avui a la nit ja hi serem. Del no res, se sent un crit i seguidament un tret que perfora amb un cop sord un arbre dels voltants. Hi ha una fracció de segon que ningú diu res i després, tot esclata. —Corre! —cria l'Àlex. Saltem cap al prat d'herba. És fons i les fulles ens arriben als ulls, no veig el camí. Correm desesperats, ens estan perseguint, ens han trobat. Ens separem sense adonar-nos-en i després se sent un tret, un crit i silenci. L'Àlex. La vall s'ha submergit en el silenci, no se sent res, els soldats han marxat. Escolto gemegar de dolor algú uns metres enllà. Corro. L'Àlex es retorça de patiment. Té tot el pit ensangonat, té un petit orifici a la zona del diafragma. M'agenollo i intento palpar la ferida amb les mans tremoloses, però no puc. Les llàgrimes m'estan cegant i em regalimen galta avall deixant-me un gust salat als llavis.

—Àlex, Àlex... —sangloto, no em surten les paraules.

L'Àlex em somriu, li poso el front contra el meu i li suplico que es quedi, que no marxi, ara no.

El vent bufa i m'eixuga les llàgrimes. L'Àlex m'agafa les mans tendrament i tanca els ulls.

Categoria F2 - Alumnat de 1r i 2n d'educació secundària obligatòria poesia

Obra guanyadora: "**La noia del gira-sol**"

Pseudònim: **pàtria-natura**

Autoria: **Jana Gómez-Olivé Casas de l'Escola FEDAC Sant Andreu**

Passant pels camps de gira-sol,
amb un lleu vent que li acaricia la cara,
camina una bella noia
que amb les flors ella es compara.

"Oh que bonics els pètals"
tan brillants com els seus ulls,
o les seves verdes fulles
que l'acaricien quan la planta cull.

També admira la fina tija
de la flor que té al davant,
tan suau quan té contacte
amb les seves fràgils mans.

I les hores van passant,
i la tarda ja arriba,
la noia escolta els ocells cantant
aquella dolça melodia.

Ella jeu sota de l'arbre
quan recorda aquella infanta,
tant innocent i petita
que corria entre les plantes.

I comença la nostàlgia,
i la llàgrima ja cau,
però se sent orgullosa
de la seva terra i el seu camp.

Mentre es fa fosc el sol es pon,
però ella continua
admirant a cada una
de les flors sota la lluna.

Categoria G1 - Alumnat de 3r i 4t d'educació secundària obligatòria prosa

Obra guanyadora: **Un abans i un després**

Pseudònim: **Noah Leister**

Autoria: **Natalia Sabater del Col·legi Santíssima Trinitat**

Jo sóc Noah Leister i us mostraré com la meva ment no para de reflexionar tot el que he viscut des de fa uns quants mesos.

El que anaven a ser 15 dies es va convertir en mesos. Encara recordo l'alegria que ens va envair quan un comunicat ens va arribar amb el regal de tenir dues setmanes de descans per a tots. Però no era cap regal. Érem tan ingenus quan pensàvem que anava a ser una cosa passatgera. Ningú no en tenia cap idea del que ens deparava el futur.

Un futur que no trigaria molt a arribar i obrir-nos els ulls.

Vivim el mateix sentiment que va sentir Malèfica quan li van tallar les seves precioses i grans ales, o quan Rapunzel va ser tancada en aquella aïllada i alta torre. Sense el gran dret de la llibertat. I és que Disney no tan sols està ple de fantasia sinó que totes les seves històries tenen un àpex de realitat. Sé que no tots pensaran el mateix, però jo crec que Disney no amaga el gran tema tabú el qual els humans evitem constantment. La mort sempre té un paper en les seves pel·lícules.

Quan ens vam veure immersos en aquest tràgic conte no vam poder fugir del nostre tema tabú. Cada dia milers de persones es van topar de front amb la mort i altres milers s'acostaven més a ella. Tan sols podíem veure el món a través de les nostres finestres. Alguna cosa que mai ningú no havia imaginat va arribar per demostrar-nos com de petits i insignificants som realment. El món estava paralitzat. Paralitzat! I després de difícils imatges que veïem diàriament a través de les nostres pantalles o fins i tot dels nostres propis ulls ens van donar molt a pensar i reflexionar.

Comencem a adonar-nos que la nostra vida s'havia convertit en Jumanji o en una autèntica pel·lícula de terror en el moment en què els prestatges dels supermercats es veien buits i la gent corria per omplir els seus rebostos de menjar. Una invisible però gairebé palpable sensació de desconfiança, temor i angoixa reprimida surava al voltant de cadascun d'ells. No gaire més tard, les televisions van començar a omplir-se de depressió, estrès i alarma. Les morts i els contagis de Covid-19 eren moltíssims. Els hospitals estaven esvalotats. I els carrers deserts. Destacava l'absència del nombrós públic local i turistes que normalment desbordava la meva ciutat. Les nostres ments es van veure inundades per sentiments d'incertesa, angoixa i temor, i necessitàvem que algú ens desbloquegés igual que fèiem nosaltres cada dia amb els nostres mòbils. Però diuen que l'esperança és l'últim que es perd. I així ho reflectien aquests arcs de Sant Martí amb el missatge de "tot sortirà bé", i aquests aplaudiments en honor als nostres herois de bata blanca. Molts d'ells van morir com a soldats, que van a la batalla sense armes i sense escuts. I no poden descansar ni deixar de batallar perquè barallen per ells i per cobrir el lloc d'un o dos col·legues que ja van sucumbir o estan ferits. Igual que policies, bombers i personal de les forces armades que barallen amb coratge i valentia.

Al març vaig rebre l'última trucada d'una persona molt important per a mi. En tot el temps que vaig tenir per reflexionar vaig arribar a grans conclusions. Era veritat que parlar amb ell em suposava un gran esforç. Cada vegada que sentia la seva veu la meva

ment entrava en un bucle de llàstima, impotència i amor que no podia controlar. Em tremolava tot el cos i el meu estat d'ànim canviava totalment. Una part de mi estava cansada de repetir el mateix conte una vegada i una altra. No podia amb més retrets ni amb més promeses que no s'anaven a complir. Em vaig adonar que necessitava centrar-me en mi i en el meu futur, i si ell envaïa la meva ment i ennuvolava els meus sentiments aquesta missió era realment complicada. Havia de tancar aquesta porta per un temps encara que no amb clau, em negava a dir adéu perquè un tros del meu cor era seu. I tenia l'esperança que algun dia la meva relació amb ell fos normal, una relació que com a filla desitjava des de feia molt temps. La meva última conversa va ser dura i decisiva.

Els dies passaven i les hores eren cada vegada més llargues. El meu subconscient em portava tots els records del passat i no era capaç d'ignorar-los. Una imatge se'm va venir a la ment. El primer dia de classe, aquest dia en què el vaig conèixer a ELL. Aquest noi que havia captat la meva atenció des del moment que els meus ulls el van veure. Va arribar tard i quan va travessar la porta totes les mirades es van centrar en ell. Era alt, ulls blaus, pèl fosc... El van asseure al meu costat i no vaig trigar a adonar-me que no hi encaixàvem gens. Jo era la típica nena estudiosa i responsable, i ell, tot el contrari a mi. Parlàvem i ens vam fer amics. Les nostres taules sempre estaven juntes. Em vaig adonar que era intel·ligent encara que no ho semblava. La meva ment es desconcentrava cada vegada que les nostres mirades es creuaven. Mai vam ser més que això. Però ara un maleït virus m'impedia veure'l i ens mantenia allunyats l'un de l'altre. Encara que d'això ja s'havia encarregat ell des de feia uns mesos. Alguna cosa que encara no comprenia. Per aquest motiu, em va enxampar desprevinguda en el moment en què vaig mirar la pantalla, per distreure'm dels meus records i d'aquella conversa que encara em turmentava, i vaig veure el seu nom escrit en ella.

Quan em vaig despertar em vaig adonar que havia estat un somni. Ell es va anar deixant així una història en mi per escriure. Però tots els somnis tenen el seu significat. Vaig pensar que era el moment de fer un abans i un després. Perquè més portes s'obriessin davant meu, primer havia de tancar unes altres que ja van tenir la seva història.

Em vaig aixecar amb energia i vaig veure, com cada matí, a la persona més important de la meva vida esmorçant un got de llet amb colacao a la cuina. La meva mare era, és i serà la persona a la qual més vull en tot el món. Ella ho donava tot per mi i lluitava cada dia perquè jo fos feliç. M'ha ensenyat el més preuat d'aquesta vida i m'ha donat la confiança que jo desitjo donar-li als meus fills el dia que els tingui. Gràcies a ella sóc qui sóc i estic orgullosa d'això. Si la tinc a ella al meu costat poden venir mil virus que nosaltres gaudirem cada moment com si fos l'últim.

Una època en la qual l'abraçada es demora, que la vida ens va partir per la meitat, vaig decidir posar el comptador a zero per a tornar a començar. Em vaig prometre no deixar de somriure. Una cosa complicada quan intentaves oblidar i el present t'obligava a recordar. En aquest temps he après a valorar molt més el que tinc i el que la vida m'ha regalat. No necessito cap mòbil d'alta gamma ni vambes de marca per ser feliç. Simplement necessito a la meva família i als meus amics més lleials al meu costat. És clar que la millor cura i vacuna que existeix és l'amor. Sense ell el món no tindria cap sentit i la felicitat no estaria al nostre abast.

Potser hagi llegit molts llibres d'amor i vist moltes pel·lícules romàntiques. Uns altres pensaran que sóc molt cursi. O que no sàpiga res de la vida. Però no estic d'acord amb

això últim. Ningú ha de dir-te mai què ets perquè no ho saben. Només hi ha una persona que pot obtenir resposta a aquesta pregunta i ets tu.

Jo tinc clar que em queden moltes pàgines per llegir, moltes coses per aprendre, molts moments per viure i molts somnis per complir. Qui sap on estarem demà o què ens té el destí preparat?

Categoria G2 - Alumnat de 3r i 4t d'educació secundària obligatòria poesia

Obra guanyadora: **"Es troba en el meu ésser vivent"**

Pseudònim: **despert**

Autoria: **Luis Fernando Martínez Villabón de l'Institut L'Alzina.**

Es troba en el meu ésser vivent,
del gran centaure sa ferma fletxa,
sentint-se aquesta com una estella,
que emmalalteix ma ànima ardent.

Com un llamp la flama corre,
m'arriba al coll, em deixa ofegat.
Àrides deixa les llàgrimes que he esperat,
i pereixo serenament per les meves penes.

No és la vida, sinó plena de verd,
que la voluntat desenfrena i pinta,
en el pergamí de l'eternitat?

No és la solitud, sinó un gran arbre,
que et cobreix sense pudor ni lament,
davant l'alegre i dolça companyia?

Categoria H - Conte audiovisual il·lustrat per a tot l'alumnat de primària

Obra guanyadora: **“El pot de cacau”**

Pseudònim: **el mar**

Autoria: **Emma Aguilar, Martin Maatvenko i Jordan Izaguirre l'Escola Baró de Viver**

Categoria I - Alumnat d'educació secundària postobligatòria

Obra guanyadora: “**Apàtrida**”

Pseudònim: **teixidora de llum**

Autoria: **Marta Mariscal de l'Escola Mare de Déu dels Àngels**

Vinc d'on la pàtria ja no és pàtria,
vaig on mai no en formaré part.
Com una fulla sense arbre que vola
a un món on el vent no es vol parar.

I què has de fer quan les armes arriben,
quan casa teva esdevé un record,
quan tot el que escoltes és com criden,
quan l'únic que resta és esperar la mort?

Passa la vida des de la pastera.
Les onades decideixen el meu destí.
Rebuig i fam i patiment i pena
són les pedres que m'he trobat al camí.
Pel delicte del meu passat bizantí
se m'ha imposat aquesta condemna.

Ara tot el que tinc és l'aigua salada,
la seva immensitat m'acarona a la nit,
fa surar la fusta cap a la propera parada,
i m'espera pacientment fins que torno a fugir.

Tots aquells valents que posen etiquetes
han escrit “apàtrida” al meu cartell.
S'equivoquen les seves mirades indiscretas:
el mar és ma pàtria, però no ho saben ells.

Categoria J - Alumnat de graduat d'educació secundària obligatòria de centres de formació d'adult

Aquesta categoria queda deserta per falta d'obres presentades.